

๖๒ צוות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ווינפלד שליט"א

רחוב הרוב סלט 7, ירושלים, טל' 02-4161022

ה' בארכיות ודביבות, כי הזמן עומד לו לרשותו לשם כך. וזה ג"כ בחינת שבת ויום טוב - שמן השמים מכיריכים אותו לטובתנו לעשותות הפסקה בכמה אופנים ממה שאנו עוסקים כל השבוע, והדבר מביא גם כן תועלת עצומה לעניין הנ"ל של ניחאה דמווחין ומנוחת הנפש. וידוע ומפורסם שגם הבעל שם טוב החדש ויעובי"א, היה מפסיק באמצעות העסק בתורה כמה וכמה פעמים להתבונן על גודלה ה' שיפולתו ועל גודל הזכות שיש לנו לעסוק בתורתו הקדושה ובעובדתו. ולזכור למה בעצם אנו עוסקים בתורה ולפניהם מי אנו עוסקים בתורה, ובאייה כונה ולאיזה מטריה אנו עוסקים בתורה. והנה בעניין הפסקות לאו כל האנפין שוים, והכל לפי האדם ולפי מצעיו ולפי העניין, ולא הרוי זה, כהרי זה, ובלבך שיכoon את לבו לשמים. וייה רצון תמיד מתוך שמחה יתברך תורה וביבוקות ומוחין גדרלות.

ברכת התורה וכט"ס
שמעון יוסף הכהן ווינפלד

שבירת תאות ממון
בתחילת התפילה אומרים פרשת הקרבנות שנחשב כאלו הקרבנות הקרבנות. כי עיקר שבירת וביטול תאות ממון הוא על ידי קרבנות. כי הקרבנות שמקריבין הם נקראין בחינת מאכלין מלכ"א מבואר בוחר הדוש. וזה בחינת המאכלים המבויארים בהמעשה הבעל תפילה. שעל ידם עיקר התיקון של הכת שנפלו לתאות ממון. מבואר שם מכל התאותות שאפשר להוציא אבל מתחות ממון אי אפשר להוציא כי אם על ידי אלו המאכלים המבויארים שם, שהוליך אותם עד שהגיע להם הריח של אלו המאכלים ונתאו להם מאר וכו". ואחר קר' כשנעתן להם מאלו המאכלים או ראו מיאוס סרחות תאות מניין עד שמאסו בחיהם. וברחו וקבעו את עצמן בחיפורות וקורבים מלחמת בושה וכו' עיין שם. ואלו המאכלים הם בחינת קרבנות שעיקרים בחינת הריח. בחינת (כדברי כ"ח) אשר ריח ניחוח לה. והם נקראים מאכלים מלכ"א כנ"ל. כי מבואר בכוונות פרשת התמיד שעלי ידי הקרבנות נכנע העבודה זורה. וזה בחינת צו את בני ישראל. אין צו אלא עבודה זורה וכו' עיין שם. היינו שהקרבנות מכניין ומטילן העבודה זורה של תאوت ממון שהוא עיקר העבודה זורה. כי כל העבודה זורה הם בממון כנ"ל. וזה שאמרו ר"ל (ת"כ) על פסק צו את אהרן וכו' הנאמר בפרשׂת העולה. אין צו אלא זירוש מיד ולדורות. ביותר ערך לזרח במקומות שיש חסרון ביט. היינו כנ"ל. כי הקרבנות הם חסרון כיט. שזו בחינת שבירת תאות ממון על ידי שמחורים ממוניים. שזו עיקר שבירות תאות ממון שקנויים קרבנות ממונם. שזו עיקר שבירות תאות ממון שמווציאין הממון על דבר שבקדישה. מבואר בתורה צוית בדקדוק צדק. (לקו"ה או"ח הלכות חפלה הלכה ד אות ט)

ירושלמים עיה"ק תו"ת ב"א. יום ו' ע"ק לסדר ויקרא לבבור ... אחדשה"ט!
בעורת ה' נכתב לך משחו השיר לפרשׂת השבוע.
"זיקרא אל משה, זידבר ד' אליז' (ויקרא א, א).

פרשׂי (זהו מתרות כהנים, נדבה, פרק א, ח"ט) יכול אף להפסkont היהה קריאה, תלמוד לומר זידבר, ליבור היהתה קריאה, ולא ומה היו הפסkont מஸחות? ליתן רוח למסה להפסkont בין פרשה לפרשׂה, ובין עניין קל וחומר להדרות להתבונן בין פרשה לפרשׂה, ובין עניין קל וחומר להדרות

הולדמָן ההדיות (וזיהינו כל תלמיד הלומד מרביתו). ע"כ. כי אפילו מוחשב ורבות, צריך ליישב דעתו לפני שמתחייב לעשות פועלתו, קיו' בשר ודם שצערך לישיב ולסדר את החומר הנלמד ולשם עצמו את הדברים, וצריך להתבונן בחומר הנלמד ולהעמק בו ולסדר כדי להבינו היבט ו כדי לזכור. הלא תורה שמני שלדוגמא לומד דף גمرا, בשחוור על אותו דף אפילו מיד, מעמיק יותר ושם לב להרבה פרטם שמקודם לא שם לב, או לא הבנים כראוי, או לא הבינים מספיק [וכל זה נהג בכל הדורות קל וחומר בדורינו, שאנו חנו נמצאים במצב של ירידת הדורות מתמדת] ושנה עוד סיבה שבגללה צרכים "הפסkont", והוא לצורך איירור וニיחא למוחין, ובפרט בדורינו דור לחוץ וחסר סבלנות, והגון (מכוח הדמים שלא הודיע) הוא מלא קפיצים, וקשה מאד להחזיק את הראש והרבה ומואחד ובמושא אחד הרבה ומן, ואנשימים חשים כאלו עמודים להתפוצץ באם לא יקומו ויעשו הפסקה, ועוד יותר בדורינו ממש דור מלא בעיות בפרט הנפש, ובפרט בעניין חוסר קשב וריכוז

למן ממושך, ע"כ בודאי שיש מוקם לאלו שחים צורך בכח להרבות בהפסkont, מתחת ניחח למוחין ולעצבים ולנפש וגם קצת לגוף), ואכן ישנם הרבה תלמידים שצעריכם שיעורים יותר קצרים וקטנים בזמן עם הפסkont קטנות יותר תכופות לצורך הנ"ל, ובלאו הכל - לא סגי. וכן כל אדם יבדוק בעצמו ויבירר את צרכיו הנפשיים ויפעל כפי המתבקש לשם שמיים (ירידה לצורך עליה, הפסקה לצורך ולטובת המשך הלימוד), וכוכן שיעשה את העיקר עיקר וחתפל طفل, שלא יוכל למצוות לומד קמעא ומתבטל הרבה, ונמשך אחר הביטול. וזה גם כן עניין ה"בן הזמנים" שהנהגו גודלי הדורות, שמאפיקים פורטא כדי לאגור כוחות הגוף והנפש כדי להמשיך לעבד את ה' ביחס שאות ויתר עז בכוונות מחדשים, ובחשך נמרץ, וכי להתאושש מהשחיקה וההתשה, כי התורה הקדושה נקראת 'תושיה', ע"ש שהוא מתחשת כוחו של אדם כמ"ש חז"ל (סנהדרין כו, ב). אבל ברור שאגם בין הזמנים - אין זה זמן הפקרות, זמן בטלה, אלא גם אז בודאי צרכים לקביע עתים לעסוק בתורה ולעסוק בתפילה ועובדת ה' ביחס שאות ומווחין - דגדלות בל' לחץ ומן, אורבאה יש להתפלל או ביחס געימה ואהבת

הארות על מאמר "בחזעירות" (המשך ה)

וזל: כי צריך כל אדם לומר כל העולם לא נברא אלא בשבייל (סנהדרין לו), [נמצא] כשהעולם נברא בשבייל צריך אני לראות ולעין בכל עת בתיקון העולם ולמלאות חסרון העולם ולהתפלל בעבורם, ע"ב.

עיי' לימוד התורה ניצולים מהעכרים ושאר צוררים ומשטנים כמ"ש חז"ל (ב"ב ז): שת"ח טטרים מלשלם עברו לבניית חומה לשמרתו כי תורתן משמרתו, ולפי גודל קדושת תורהן כן מתרפשת אורה זכותם גם לאחרים שזה בח"י משוחז"ל (חדאי"ר, מ') מאלפים מישראל שנתקבצו ויצאו למלחמה ויש בינויהם זוג אחד של ת"ח דומה להם כאשר אחים מגן ותריס וחרב פיריות בידם, ואדרבא הם הם השומרים העיקרים של העיר. וכדייאתא בזוה"ק (ויא, עיין דף) קנא), אלין דמשתדלין באורייתא קדישא קיימת עלייהו ולא על גברין תקיפין דעתמא, וכדייאתא (שם) כל זמנה דחכימיא ייחדן בה באורייתא לא יכול ס"מ בהו דהה כתיב הקול קול יעקב והידים ידי עשו וכו' ועל דא לא עצעריך אוריתא למפסק... וכבדארמין (איכה רבתי, פתיחתא ב') אל אילין נתוי קרתא, אלין מחריבי קרתא, ומאן איןנו נתוי קרתא, אל אלו סופרים ומשננים שהם הוגים ומשמרים את התורה ביום ובלילה, ועיי' עסוק התורה אלו מתרגבים על שונאיינו כדייאתא בזוה"ק (כשלה, דף נ), ר' חייא אמר ימינך הר' נادرיך בכתה, דא אוורייתא, ועוד ימינך הר' טרען אויב דלית מלה בעלמא דיתבר חילחון דעתמן עכ"ם בר בשעתה דישראל מתחשקין באורייתא, אבל זמן דישראל מתחשקין באורייתא ימינה אתתקף ואתברח חילוא ותוקפה דעתכם וכו', שבאמת לעכ"ם מצד עצמן אין להם שום מה כלל ואין ביכולתם להשיע לנו כלל, והכל כאשר לכל תלוי אורך ובנו ובפרט בעסק תורהינו וכמ"ש חז"ל (אייה רבתי פה ב') אימתי העכ"ם גורמים גוריה וגורותם מצלחת בשעה שישראל משליכין דברי תורה לאرض, כי להם בעצמן אין שם כה וככ"ל. זכות עסוק התורה וכח קדושתה מגנים על כל ישראל מכל הצורות וכמ"ש חז"ל (סיטה כא). מהו אור מגן לעולם אף תורה מגינה לעולם וכמ"ש (סנהדרין זח): כל העסוק בתורה לשמה מגן על כל העולם כולו. (מתוך הספר "יש מאין")

הקרבות עלין עד אין סוף

כל מה שהצדיק עללה למעלה יותר ומציר האור למעלה יותר. הוא יcall המשיכו למטה למטה יותר. כਮובן כל זה בדברי רビינו זל". ועל כן כל מה שהוא חוליה בנפשו יותר ויותר הוא צריך רבי גדול שהוא צדיק גדול ביותר כנ"ל. וזה בחינת קרבנות וקטורת. כי איתא שלסלאךDKrbnini עד אין סוף. ואף על פי כן אנו אומרים קרבנות לתוךן עולם העשיה שהוא עולם התחתון ביתור כדיועז. הינו כנ"ל. כי קרבנות יש להם וזה הכל לעלות למטה למטה ולתaken וציר האור שם במקומות שאין יד הקlipot יהיג לעשם על ידי שום בגם שבועלם היהיא איך שייה. כי הקרבנות עלין עד אין סוף שהוא למטה מן הכל והם ממשיכין האור ממש, ומציירין האור שם למטה למטה. ומשברין כח הקlipot עד שמרידין האור למטה. ומבטלים העשיה שם אחיזותם ביתור. גם אותן מבטלין הקרבנות על ידי גודל כחם על ידי עצם האור שהמשיכו מלמטה מעלה בבחינת ציר לברכה כנ"ל.

(ליק"ה או"ח הלכות קריית שמע הלכה ד אות ג)

מפני שחזור אמירה

בשבהagiיע רבי פנחס זיל לכךpter סטאפאטישיק, לאחד מאנשי שלומנו הגודלים מטה למיקדו של מוהערית זיל שגער שם ורבבי ישנאל שמון, הדיא זמן תפלה ממנה, ובכבר שמע מרוחק את קולו של רבי ישראל הנ"ל אומר קרבנות ואומר בהתנורורת דזולת תבון זילמה אין מערבין בה דבש מפני שחזורה אמרה, וככל הרציגש בפה פעםים מפני שחזורה אמירה, פירושה אצל אנשי שלומנו התפללו בכל מהגשה ברכות והתערות. (ש"ק חלק ה ספרות מכל אנ"שiol הזרים)

לעילוי נשמה
תמו בת אסתר ע"ה
נלב"ע ט"ז שבת
תג'גבת.

נתן וצדרנה בלואר ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה זל'

להצלחה
ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובגשיות

לתרומות, הקדשה/ מסורת שמות לברכה
050 - 4161022
לקבלת העלון השבועי למיל' צרו קשר במיל'
netzah.meir@gmail.com

מכתבים על פרשת השבע

מתת הרה"ח שמעון יוסף הכהן ווונפלד שליט"א

הלו

לרכישת הספר - 054-96548

לחורה בתשובה של חן בן עלייה ☆ רפו"ש לעמוס בן נייליה

תיקון הכללי

טובתי באל עלייך (תהלים טז, ב). כלומר "רכ עלייך", ולא נמצאת טובתי כ"א אצלך.

טובתי באל עלייך. כמו לא עלייך, כמו לא עלייכם", כלומר או ואובי לטבות ומעשים טובים והמצוות שליכי - שהן מלאות חסרוןנות.

טובתי באל עלייך. בצליל נשמע בעין "בעל עלייך". כי עיי הטבות, היינו צדקות ומעשים טובים, כביכול אナンנו נעשה בעליך להקב"ה, בבח"י מי מושל בי צדיק (מורק טז, ב).

(מתוך הספר "שי למורה")

מודרש

אמר רבי יהושע בן לוי, אלו היו אמות הульם יודעים מה אהיל מועד לפה להן, הרי מקיפין אותו אלהילות וקסירות, את מוצא שעדר שלא הוקם המשן הרי אמות הульם שומעים קול הדבר ונתרים מתוך פנוקטיהון, הר' הוא דכתיב (דברים ה, ככ): כי מי כל בשיר אשר שמע קול אלהים חיים וגור, אמר רבי סימון זו פרצופין היה הדיבור יוצא, חסימ לישראלי ושם הפטת לאמות הульם, הר' הוא דכתיב (דברים ה, ל): באשר שמעת אתה וניח, את שמעת פנוי רבי חייא מאהיל מועד, מלמד שהיה הקול נפסק ולא היה יוצא חוץ לאהיל מועד.

(ויקרא רבא א, יא)

"אייזה מוקומן"

פעם כשדבר רבי חייאל צביachi רבני עם רבני, אמר לו שלא יצא לו ממש איזה סבה שהיה, לזרר באוטו יומ פרק שבחפהלחת שחרית. נעה לו רבינו ואמר: איך בא ואת לנ cedar הבעל-שם-טוב שלא יאמר "אייזה". ווי קומט דאס א אינקל פון בעל-שם-טוב זאל נישט זאנן אייזה? (ש"ק)

לעילוי נשמה

חנה בת יצחק ע"ה
נלב"ע ז אדר א תשע"ז

ר' יוסף זאב בן שלמה ולמן גוטסמן זל'
נלב"ע ז אדר א תשנ"ה
תג'גבת.

לעילוי נשמה
שלמה בן אברהם חיון זל'
ז"ט מתה אב

יריב בן מניה
chorah bat tshuba shelma